

РЕШЕНИЕ

№ 581

гр. София, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.ка И.ова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина М.

при участието на секретаря Елеонора Анг. Г.а
като разгледа докладваното от Петър Люб. Сантиров Въззивно гражданско дело № 20211100510931 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение от 12.04.2021 г., постановено по гр. дело № 3826/2020г. по описа на СРС, 31 състав, частично е уважен предявеният от „Т.“ ЕООД против А. М. С. осъдителен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 8 584, 15 лева, представляваща лихва за забава върху главницата от 28 221, 88 лева, присъдена с Решение № 1465/13.06.2018г., постановено по в.т.д. № 771/2018г. по описа на САС, Търговско отделение, Тринадесети състав, за периода от 24.01.2017г. до 23.01.2020г., както и законна лихва върху главницата от 28 221, 88 лева, присъдена с Решение № 1465/13.06.2018г., постановено по в.т.д. № 771/2018г. по описа на САС, Търговско отделение, Тринадесети състав за периода от 24.01.2020г. до окончателното изплащане на сумата, като предявеният иск е отхвърлен за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 8 591, 99 лева.

Със същото решение ответницата А. М. С. е осъдена да заплати на „Т.“ ЕООД на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 1352, 46 лева, представляваща разноски по делото съразмерно на уважената част от исковите, а ищецът „Т.“ ЕООД е осъден да заплати на А. М. С. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 0, 91 лева, представляваща сторени по делото разноски съразмерно отхвърлената част от исковите.

Срещу така постановеното решение, в частта, с която предявеният иск е бил уважен, е постъпила въззивна жалба от ответницата – А. М. С., чрез процесуалния си представител – адв. И. Г., с надлежно учредена по делото представителна власт, в която са изложени

оплаквания за неправилност на същото, поради допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния закон и необоснованост на изводите на. Сочи като безспорно обстоятелството, че по силата на влязло в сила решение по т.д. №771/2018г. по описа на САС в полза на въззиваемата страна са присъдени суми, представляващи обезщетение за претърпени вреди, настъпили в резултат на неизпълнение от страна на въззивницата на задължението ѝ по чл. 626, ал. 1 ТЗ. Твърди обаче, че ответното дружество е било формирало в петитума искане за осъждане за сумата от 111 200, 52 лева, представляваща общ размер на претърпените вреди от ищцовото дружество. Посочва, че видно от удостоверение от 23.10.2014г. по изп. Дело № 20138511042494, по описа на ЧСИ М.П. посочената в него сума е формирана като сбор от главницата на неизплатените фактури, законна лихва върху главницата за периода 27.01.2011г. – 27.10.2014г., както и направените по делото и дължими такси, видно от което липсвало формирано акцесорно искане в петитума на исковата молба за присъждане и на мораторна лихва върху главното вземане. Посочва, че подобно искане е било формулирано в производството по т.д. № 257/2011г. по описа на САС, VI – 13 състав, което се е развило между различни страни – две търговски дружества, и в което производство въззивницата не е страна. На това основание твърди, че не е доказано непроизнасяне на направеното искане за присъждане на законна лихва върху главницата, считано от предявяване на иска до окончателното заплащане на вземането. Посочва още и че в хода на първоинстанционното производство не е установен момента на настъпване на изискуемостта на главното вземане за обезщетение, респективно моментът, от който е започнал да тече давностния период за акцесорното вземане за мораторна лихва. Твърди, че не е изяснено коя е главницата, неизпълнението на която обуславя възникването на правото за обезщетение за забава. Сочи, че в доклада по чл. 140 ГПК, в последствие обявен за окончателен, е прието, че ищецът не представя доказателства за отправена покана до ответника, като в последствие въпреки процесуалната пасивност на ответника предявеният иск е бил уважен. Поради което моли съда да отмени постановеното решение в обжалваната му част и да постанови ново, с което да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Въззиваемият ищец - „Т.“ ЕООД, чрез процесуалния си представител – адв. Т. Т., с надлежно учредена по делото представителна власт по делото, е подал отговор на въззивната жалба, с който я оспорва същата. Поддържа, че в хода на процеса не е доказано твърдението, че в предходно водените производства между страните е направено произнасяне по исковете за мораторна лихва върху главницата, както и дължима законна лихва върху нея от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на вземането. Сочи, че Решение №1465/13.06.2018г., постановено по т.д. №771/2018г. по описа на САС не съдържа произнасяне за мораторна лихва за периода от 24.01.2017г. до 23.01.2020г., нито за претендираната законна лихва от датата на образуване на делото до окончателното ѝ изплащане. С оглед на оплакването за неустановеност на момента на настъпване на изискуемостта на главното вземане, както и на момента, в който е започнала да тече давностния период посочва, че главното вземане е съдебно установено с Решение №1465/13.06.2018г., постановено по т.д. №771/2018г. по описа на САС, с което е отменено

Решение №2075/06.11.2017г., постановено по т.д. №8614/2014г. по описа на СГС, VI – 4 състав, с което са отхвърлени кумулативно съединените иски на ищеца срещу ответницата за сумата от 28 221, 88 лева. Сочи още, че паричното задължение срещу ответника е установено по основание и размер, претендираната лихва в предходното производство е била за период, който е различен от периода на настоящето производство. Оспорва твърдението на ответника за плащане на претендираната лихва за забава, доколкото по отношение на нея не е налице осъдителен диспозитив. Сочи, че съдът правилно е уважил предявените иски, доколкото ответникът не е доказал плащане на процесните лихви. Оспорва оплакването, съгласно което ответницата е била поставена в процесуална изненада, като посочва, че същата е била своевременно запозната с представените по делото доказателства и направените искания. Моли съда да потвърди решението в обжалваната част и присъди направените разноски.

Срещу решението в частта, с която предявеният осъдителен иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за заплащане на лихва за забава върху главницата от 28 221, 88 лева, присъдена с Решение № 1465/13.06.2018г., постановено по в.т.д. № 771/2018г. по описа на САС, Търговско отделение, Тринадесети състав за периода от 24.01.2017г. до 23.01.2020г., е отхвърлен за разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 8 591, 99 лева не е подадена въззивна жалба от ищеца, поради което същото е влязло в законна сила.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирано лице - страна в процеса, като е заплатена дължимата държавна такса за въззивното производство, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните оплаквания в жалбата.

Решението е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основанието и петитума на искането за съдебна защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК намира въззивната жалба за неоснователна. Настоящата съдебна инстанция напълно споделя фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд и по силата на чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС, като по този начин те стават част от правните съждения в настоящия съдебен акт. По конкретно наведени оплаквания във въззивната жалба, следва да бъде посочено следното:

На първо място, между страните е безспорно установено ангажирането на **деликтната** отговорност на ответницата на основание чл. 627 ТЗ въз основа на Решение №1465/13.06.2018г., постановено по т.д. №771/2018г. по описа на САС, Търговско отделение, Тринадесети състав, с което е отменено Решение № 2075/06.11.2017г., постановено по т.д. № 8614/2014г. по описа на СГС, VI – 4 състав, в частта, с която са отхвърлени предявените от ищцовото дружество кумулативно съединени осъдителни иски

и вместо което ответницата е осъдена да заплати сумата от 28 221, 88 лева, ведно със законната лихва върху главницата в размер на 10 850, 00 лева за периода от 27.01.2011г. – 27.10.2014г., сумата от 4 493, 65 лева разноси по т.д. №257/2011г. по описа на СГС и сумата от 4450,00 лева разноси по т.д. №2839/2013г. представляващи обезщетение за претърпени вреди поради неизпълнение на задължението на ответницата в качеството ѝ на управител на „П.“ ЕООД да подаде молба по чл. 626, ал. 1 ТЗ, като обжалваното решение е потвърдено в останалата си част. Посоченото решение е влязло в законна сила на 23.05.2019г., от което следва, че на основание чл. 297 ГПК е задължително за всички съдилища, като постановеното следва да бъде взето предвид и в настоящото производство.

С оглед на наведеното оплакване за неправилност на постановеното решение, поради наличие на вече формирана сила на пресъдено нещо по отношение на размера на дължимата се лихва за забава върху главницата от 28 221, 88 лева за периода 24.01.2017г. – 24.01.2020г. следва да бъде посочено, че видно от Решение №1465/13.06.2018г., постановено по т.д. №771/2018г. по описа на САС, Търговско отделение, Тринадесети състав ответницата е била осъдена да заплати на ищцовото дружество главница в размер 28 221, 88 лева, ведно със законната лихва върху главницата в размер на 10 850, 00 лева за периода от 27.01.2011г. – 27.10.2014г., поради което са неоснователни оплакванията на ответницата, че е налице произнасяне в предходно производство по отношение на претендираната лихва за забава, доколкото предмет на настоящото производство е вземане, представляващо лихва за забава върху главницата от 28 221, 88 лева **за периода 24.01.2017. – 24.01.2020г.** по отношение на която не е налице произнасяне в предходно съдебно производство. Удостоверение от 23.10.2014г. по изп.д. 20138510402494 на ЧСИ М.П., на което се позовава ответницата, обосновавайки твърдението, че вземането на ищеца, предмет на изпълнителното производство, включва законна лихва, разноси и такси в конкретния случай не е относимо към предмета на спора, доколкото същото удостоверение се отнася до изпълнително производство срещу „П.“ ЕООД, в което като страна не е конституирана ответницата. Следователно позовавайки се на вземанията, които са били предмет на изпълнителното производство срещу трето лице ответницата не би могла да обоснове наличие на произнасяне в предходно производство по отношение на претендираните в настоящето производство вземания – арг. чл. 298, ал. 1 ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 86 ЗЗД неизпълнението на парично задължение е скрепено със заплащане на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, което предполага установяване на точния момент на изпадане в забава. С оглед на това следва да бъде разгледано оплакването във въззивната жалба, съгласно което в първоинстанционното производство не е уточнен моментът на настъпване на изискуемостта на главното вземане, поради което се твърди и неправилност на постановеното решение. С Решение №1465/13.06.2018г., постановено по т.д. №771/2018г. по описа на САС, Търговско отделение, Тринадесети състав е ангажирана деликтната отговорност на ответницата за причинени от противоправното ѝ бездействие вреди в резултата на неизпълнение на задължението ѝ да подаде молба за откр.е на производство по несъстоятелност на

представляваното от нея дружество. От което следва, че главното вземане е установено по основание и размер с влизане в сила на процесното решение (**23.05.2019г.**), като съгласно предвиденото в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД при задължение, произтичащо от непозволено увреждане длъжникът се смята за изпаднал в забава и без покана. Неоснователно се явява в този смисъл оплакването, съгласно което не е установен моментът на настъпване на изискуемостта на главното вземане за обезщетение, както и моментът, от който е започнал да тече давностният срок за акцесорното вземане за мораторна лихва.

Във връзка с наведеното оплакване с оглед на разпределената доказателствена тежест в доклада по чл. 140 ГПК следва да бъде посочено, че по начало при предявяване на иск с правно основание чл. 86 ЗЗД доказването на отправяне на покана е необходима предпоставка за уважаване на иска, но в конкретния случай с оглед на фактите по делото безспорно се установява отправянето на покана от страна на ответника с предявяване на искова молба по т.д. № 861/2014г. по описа на СГС, като в допълнение на това с оглед на посочената вече разпоредба на чл. 84, ал. 3 ЗЗД за изпадането в забава на лицето, причинило вреди от непозволено увреждане, не е необходима покана, а е достатъчно реализирането на самия факт на увреждането, което в конкретния случай е доказано. Неотделянето на това обстоятелство като безспорно между страните в доклада по чл. 140 ГПК по същността си представлява нарушение на съдопроизводствените правила, но същото не е съществено, тъй като непосочването на конкретното обстоятелство като безспорно не е затруднило възможността за защита на ответницата, доколкото същата е имала възможност да ангажира доказателства за заплащане на дължимата се главница, с което да осуети уважаване на предявените искове. В допълнение на това с оглед на разпоредбата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД ответницата не е можела да осуети признаването на обстоятелството за изпадането си в забава за установено. Така допуснатото процесуално нарушение не е довело до постановяване на неправилно решение по същество на предмета на спора, поради което същото не е и съществено.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че ищецът при условията на пълно и главно доказване в съответствие с разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК, е установил изискуемостта на главното си вземане, изпадането на ответника в забава за заплащането му, както и размера на претендираното обезщетение за забава. С оглед на доказването на тези обстоятелства в тежест на ответницата е било да докаже извършено плащане, с което да е погасено главното вземане, но доколкото подобни доказателства не са представени, то предявеният иск е основателен и доказан. Доколкото изводите, до които достига настоящият състав съвпадат с приетите от първоинстанционния съд, и доколкото по правилността на обжалваното решение не са изложени други оплаквания, то постановеното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото пред въззивната инстанция жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия ищец на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 1200, 00 лева, представляващи разноски в производството пред СГС.

С оглед на цената на иска и по арг. от чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК въззивното решение по настоящето гражданско дело подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 12.04.2021 г., постановено по гр. дело № 3826/2020г. по описа на СРС, 31 състав, **в обжалваната част**, с която е уважен предявеният от „Т.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: обл. София, общ. Столична, с. Казичене, п.к. ****, Ф.* против А. М. С., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. ****, осъдителен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 8 584, 15 лева, представляваща лихва за забава върху главницата от 28 221, 88 лева, присъдена с Решение № 1465/13.06.2018г., постановено по в.т.д. № 771/2018г. по описа на САС, Търговско отделение, Тринадесети състав за периода от 24.01.2017г. до 23.01.2020г., ведно със законна лихва върху главницата от 28 221, 88 лева, присъдена с Решение № 1465/13.06.2018г., постановено по в.т.д. № 771/2018г. по описа на САС, Търговско отделение, Тринадесети състав за периода от 24.01.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА А. М. С., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ж.к. **** да заплати на „Т.“ ЕООД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: обл. София, общ. Столична, с. Казичене, п.к. ****, Ф.* на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, **сумата от 1200, 00 лева**, представляваща сторени в производството разноси.

РЕШЕНИЕ от 12.04.2021 г., постановено по гр. дело № 3826/2020г. по описа на СРС, 31, **в необжалваната част**, с която предявеният осъдителен иск с правно основание чл. 86 ЗЗД за заплащане на лихва за забава върху главницата от 28 221, 88 лева, присъдена с Решение № 1465/13.06.2018г., постановено по в.т.д. № 771/2018г. по описа на САС, Търговско отделение, Тринадесети състав за периода от 24.01.2017г. до 23.01.2020г., е отхвърлен за разликата над уважения размер от 8 584, 15 лева до пълния предявен размер от 8 591, 99 лева, е влязло в законна сила.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____